

TREBALL

anos : 1957, 1958, 1959, 1960

MINISTERIO DE CULTURA

MINISTERIO
DE CULTURA

TREBALL

ano : 1957

MINISTERIO
DE CULTURA

MINISTERIO
DE CULTURA

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS UNIU-VOS

Trebball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 179 - Barcelona, gener del 1957

Preu : 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 37, 39 i 43 metres, des de les 7 de la tarda fins a les 12 de la nit, amb un breu interval de dos minuts cada mitja hora.

Els diumenges transmet, a més, de les 12 a 1,30 de la tarda per ones curtes de 26, 28 i 29 metres i de les 2,30 a 3 de la tarda per ones de 26 metres.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

1956 - BALANÇ I PERSPECTIVA - 1957

UNA SOLUCIO PACIFICA I DEMOCRATICA ES POSSIBLE !

L'any 1956 ha estat un any de creixement impetuós de les forces progressives a Catalunya i arreu d'Espanya.

Totes les classes i capes de la població, tot i actuar encara de manera dispersa, han arrencat al franquisme concessions importants en si i encara més importants com a signe del que podrien obtenir si coordinessin i unissin llur acció.

La burgesia tèxtil catalana ha obtingut una rebaixa de 5 pessetes en el preu del cotó i certes primes a l'exportació. Els pagesos han aconseguit la llibertat de comerç de l'ametlla i l'avellana, que els ha d'estimular a aconseguir-la també per aquells productes intervinguts encara, principalment el blat, l'oli i l'arròs. El sentiment nacional del poble català va trencant els motllos estrets en què el franquisme el voldria tenir enquadrat.

La classe obrera ha obtingut victòries importantíssimes en la lluita per un salari mínim vital. Si en el terreny econòmic l'augment s'ha de considerar insuficient en relació amb les 75 pessetes diàries reclamades pel Congrés de Treballadors de Catalunya, en el terreny polític les disposicions que acompanyen l'últim augment de salaris de novembre passat, han de tenir una gran resonància. Aquestes disposicions palesen la impotència del Govern franquista i de Franco personalment per a actuar diferentment.

Les citades disposicions tendeixen a deixar obrers i burgesos que s'entenguin i arreglin entre ells sobre els salaris. I donen als burgesos el dret d'acomiar els obrers i altres treballadors. En disposar tal cosa, el franquisme pretén defugir pròximes pressions per un nou augment de salaris i cerca aguditzar la lluita entre obrers i burgesos per a dificultar llur coincidència en l'acció comú contra la dictadura i per la democràcia. Però al mateix temps, reconeix pràcticament el fracàs estrepitos de la seva «política social», sustentada en la negació de la lluita de classes.

El P.S.U. ha dit reiteradament que el fet que Franco negués la lluita de classes no acabava la lluita de classes. Les disposicions que comentem confirmen rotundament la nostra apreciació.

Franco, obligat a augmentar dues vegades els salaris l'any passat, admet el fracàs de la seva funció d'intermediari i, de fet, cerca la manera de desempallegar-se'n. El més natural és que obrers i burgesos l'en desempalleguin també de dret. La intervenció de l'Estat en els sindicats no es pot explicar de cap manera després de les citades disposicions. Tampoc no es podria explicar que, si obrers i burgesos s'han d'enfrontar en la defensa dels interessos respectius, hagin de conviure per força en un mateix sindicat.

La conclusió lògica ha d'ésser que els sindicats siguin dels treballadors, sense participació patronal i sense cap intervenció de l'Estat, que els treballadors democratitzin la vida sindical mitjançant la celebració de les assemblees necessàries i nomenant en aquestes assemblees i en els congressos aquells que creguin més aptes per a ocupar els càrrecs dirigents. Els burgesos, pel seu costat, també han de tenir llibertat per a organitzar-se de manera independent.

Una altra conclusió lògica és que, si es dona als patrons el dret de refusar les demandes d'augment de salaris i d'acomiar els treballadors, aquests han de tenir el dret de defensar-se i mitjans de lluita per llurs reivindicacions. Els treballadors han de poder reunir-se legalment en assemblees sindicals, decidir democràticament les reivindicacions a presentar i els mètodes d'acció, inclusivament la vaga, per a fer prevaldre llurs decisions.

La importància de les disposicions es treba en el fet que, contràriament a la voluntat del franquisme, llurs resultats

estimularan la lluita dels treballadors per la independència i la democratització dels sindicats. Tot això contribuirà a canviar encara més el caràcter dels sindicats que, d'arma del franquisme, es poden convertir en una poderosa organització sindical, de classe, dels treballadors units i esdevenir una arma de primer ordre per a la defensa dels interessos dels treballadors.

El balanç polític del 1956 marca que l'oposició al franquisme ha passat a l'ofensiva i creix, mentre el règim de Franco es descomposa, a la defensiva i cada cop més acorralat.

Aquesta realitat ha portat la inquietud fins als medis més lligats al general Franco i més reacs a acceptar una solució democràtica. Aquesta inquietud es manifesta en el braceig de diversos grups franquistes a l'entorn de les anomenades «Lleis fonamentals», braceig que tracta de limitar els poders de Franco per a tenir més llibertat d'acció.

En tals condicions, la perspectiva del 1957 s'obre davant nostre deixant entre- (Passa a la pàgina 2.)

BOICOT ALS TRAMVIES! PROU PUGES DE PREUS!

En començar l'any 1957, els primers dies de gener s'han repartit profusament nombre de fulls i crides del P.S.U., alertant els obrers i altres treballadors a lluitar contra l'encariment del cost de la vida i, concretament, contra l'augment ja decretat de les tarifes dels tramvies, metro i autobusos. Altres forces fan també acte de presència i la profusió de fulles cridant a boicotejar els tramvies va en augment.

Donem a continuació el text d'una fulla del P.S.U. i una altres dels estudiants.

OBRERS, ESTUDIANTS, EMPLEATS, TREBALLADORS TOTS :

L'últim augment de salaris ja ha estat anul·lat per la puja dels preus. Ahir foren els lloguers i partir de gener seran els dels tramvies, el metro, els autobusos. Després serà el gas, l'electricitat i tot el que encara no s'ha apujat.

Es el mateix Ministre del Comerç, Arburua, que ho ha dit en el seu discurs del dia 22. Si no ens defensem, el poder adquisitiu del nostre salari quedarà ben aviat per sota del que tenia abans de l'augment. Tothom està indignat; tots sentim la necessitat de protestar enèrgicament per l'estafa i la burla que se'ns fa.

A tots ens ve a la memòria el gran boicot als tramvies, de mars del 1951. Una protesta com aquella obligaria el Govern a tallar la cursa dels preus. El boicot unànimе és factible. **Recordem l'experiència del 1951. Repetim aquella acció magnífica!**

Fem per tots els mitjans que s'estengui la consigna de boicot. La iniciativa i l'activitat de tots és necessària, igual com en 1951.

A baix la puja de les tarifes del transport urbà!
Contra la carestia de la vida, BOICOT ALS TRAMVIES, AL METRO, ALS AUTOBUSOS!
P.S.U. De Catalunya.

Una altra octavilla diu el següent: «**Estudiant:** Com si a Barcelona les tarifes dels tramvies, i els preus en general, no fossin ja molt superiors als de Madrid i altres ciutats espanyoles, les autoritats han aprovat un nou augment, d'imminent posta en pràctica. Com universitari, seguint l'exemple dels teus antecessors del 1951, com a barceloní sempre disposat a defensar els teus drets, **MANIFESTA EL TEU DESCONTENTAMENT** el dia de l'augment de les tarifes dels tramvies».

Efectivament, en el moment d'entrar en màquina aquest número de «Trebball», el poble treballador de Barcelona ha començat el boicot amb una unanimitat admirable.

Endavant, poble de Barcelona, pel pa i per la llibertat!

(Ve de la pàgina 1.)

veure la possibilitat d'una solució pacífica i veritablement democràtica.

El més essencial i decisiu per a assolir-ho està en els progressos de la idea de reconciliació i en la capacitat de les forces d'oposició a coordinar i unir l'acció. També en aquesta via s'ha progressat durant l'any 1956. Les forces d'oposició han establert contactes, han encetat conversacions i, independentment de les actituds passades, hi ha una orientació més general cap a una sortida democràtica.

Apreciant amb justesa la situació política del país, el recent Congrés del P.S.U. ha fixat en les tesis polítiques la línia de conducta del Partit, dient: «El Partit Socialista Unificat de Catalunya entén que la desaparició de la dictadura del general Franco, el restabliment de les llibertats democràtiques i la celebració d'eleccions lliures haurien d'ésser avui l'objectiu fonamental de totes les forces d'oposició al franquisme». I més endavant segueix: «El Partit Socialista Unificat de Catalunya està disposat a entrar en relació amb totes les forces d'oposició al règim actual, sense excepció. El P.S.U. col·laborarà amb tots aquells que es manifestin favorables al Programa exposat (programa que publiquem a continuació) o a alguns dels seus punts i recolzarà tota acció o canvi que signifiqui avançar pel camí de la democratització d'Espanya i del recobriment de les llibertats autonòmiques del poble català».

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, en compliment dels acords del Congrés, maldant per una solució autènticament democràtica, recolzarà tot pas endavant que vagi en aquesta direcció, inclusivament tot el que es faci per a apartar el general Franco de la Presidència del Govern, per a posar fi al monopoli de tots els ressorts d'Estat en els que recolza el seu poder personal.

La concentració del poder dictatorial en la persona de Franco és el principal obstacle a un progrés més ràpid de la reconciliació dels espanyols i per consegüent del retrobament dels catalans. Avui en dia, quan la idea de reconciliació ha penetrat en certs sectors de l'Exèrcit i és també admesa per algunes jerarquies eclesiàstiques, una limitació del poder personal de Franco tindria saludables repercussions en la vida del país i podria facilitar la transició pacífica a una solució democràtica.

La perspectiva de solució que s'ovira netament en obrir-se davant nostre l'any 1957 ha d'estimular les lluites i accions de totes les classes i capes del poble català i ens ha d'ajudar a realitzar la unitat d'acció que seria la més sòlida garantia per a obtenir pacíficament l'anhelada solució democràtica.

(Ve de la pàgina 6.)

el propi aparell repressiu del franquisme. Mostren que l'opinió pública ha adquirit i adquireix una força tan considerable que les autoritats franquistes ja no poden fer el que volen impunement.

Tot això demostra que la majoria de la població, no solament els treballadors sinó també la burgesia i àdhuc importants sectors de l'Església i de les classes adinerades, van coincidint en la idea de reconciliació nacional, la primera manifestació de la qual coincidència és l'oposició al terror.

Un altre aspecte d'aquest procés de l'opinió és el fet que el Govern franquista hagi hagut de fer concessions i permetre el retorn al país de nombrosos exiliats, entre els quals un bon nombre procedents de la Unió Soviètica. Una gran majoria d'espanyols de totes les classes i capes socials, de dreta i d'esquerra, consideren el retorn dels refugiats altament beneficiós al país i els exiliats es disposen a

PROGRAMA QUE PROPOSA EL P.S.U. DE CATALUNYA per a la creació d'una àmplia solidaritat catalana

1. — Restabliment de les llibertats autonòmiques de Catalunya.
2. — Amnistia general per a tots els empresonats, perseguits i exiliats per motius polítics i socials.
3. — Llibertat d'associació, de reunió, de manifestació i de vaga; de premsa i de paraula. Llibertat de cultes i de consciència.
4. — Elevació del nivell de vida del poble. Revalorització de la capacitat adquisitiva dels salaris, sous i remuneracions recolzant les reivindicacions dels treballadors presentades pels sindicats i, en particular, les següents: salari mínim vital i mòbil per una jornada efectiva de 8 hores, a treball igual salari igual i subsidi d'atur forçós.
5. — Supressió de la participació dels patrons en els sindicats. Democratització dels sindicats, establint el caràcter electiu de tots els càrrecs dirigits.
6. — Llibertat de comerç i de comerç per als pagesos. Disminució dels impostos i contribucions; disminució de les rendes o de les parts. Equiparació dels preus agrícoles i industrials. Ajut als pagesos amb crèdits a llarg termini, moratòries i indemnitzacions, segons els casos. Equiparació dels jornaleros agrícoles amb els obrers industrials

en relació als salaris i assegurances socials. Democratització de les «hermandades» i dels altres organismes del camp.

7. — Disminució de les despeses militars. Revisió de la política fiscal de manera que gravi principalment les altes rendes i els beneficis monopolistes, rebaixant la part que pesa sobre els industrials i comerciants no monopolistes. Anul·lació dels privilegis monopolistes, organització del crèdit i de la concessió de divises de manera que es pugui generalitzar la renovació de la maquinària industrial, avui exclusiva de les grans empreses monopolistes.
8. — Mesures aranzelàries que protegeixin la indústria i l'agricultura en front de les importacions de productes agrícoles i industrials que ja es produeixen en el país.
9. — Foment de les exportacions d'articles excedents en el mercat nacional, mitjançant la plena llibertat de comerç amb tots els països sense excepció, a base de l'interès mutu.
10. — Retorn a la política de neutralitat. Establiment de relacions diplomàtiques per part de l'Estat espanyol amb tots els països que vulguin tenir-les, qualsevol que sigui el règim interior.

Declaració del Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya

El diumenge, 30 de desembre, ha explotat una bomba en l'anomenat «Monument a la Victòria» de Barcelona.

Per sort, l'explosió no ha causat víctimes, però ha causat danys en els edificis pròxims i ha provocat inquietud entre els barcelonins.

La policia ha detingut immediatament després de l'explosió a nombrosos antifranquistes, sobre els quals no té cap altre motiu de sospita que llurs antecedents polítics.

Aquesta manera de procedir per part de la policia fa suposar que les mateixes autoritats franquistes ho han muntat com a provocació o bé que se'n volen servir com a pretext per a desfermar una nova ona de repressió terrorista contra les forces d'oposició i per a reavivar l'esperit de guerra civil. Així tracten d'impedir o dificultar que la idea de reconciliació nacional uneixi les forces d'oposició de dreta i d'esquerra amb el fi de crear les condicions per a un canvi pacífic del règim actual.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Cata-

retornar cada vegada en més nombre, desitjosos de contribuir al desenrotllament econòmic, cultural i polític de la pàtria.

Així apareix com una possibilitat immediata el proposar-se l'obtenció d'una amnistia general sense restriccions.

En aquesta tasca, per les condicions fàcils de comprendre, seria molt positiva una actuació decidida dels homes i forces qualificats de dreta, tant perquè tenen un accés més fàcil per a intervenir directament com perquè aquesta actitud de llur part trobaria favorable repercussió en els qualificats d'esquerra i, així, ajudaria al mateix temps a accelerar el procés de retrobament dels catalans.

lunya condemna tal atemptat que no pot

sinó perjudicar la causa de la classe obrera i de les forces democràtiques.

El I Congrés del Partit Socialista Unificat de Catalunya, recentment celebrat s'ha pronunciat resoludament per una política de reconciliació nacional, d'entesa patriòtica de totes les forces de dreta i d'esquerra del poble català, i ha proposat a totes elles, a tots els patriotes de Catalunya, la creació d'un ampli moviment de Solidaritat Catalana amb el fi d'aconseguir, conjuntament amb les forces progressives de tot Espanya, la substitució pacífica del règim de dictadura del General Franco per un règim de democràcia capaç de donar solució als problemes que el país té plantejats.

El P.S.U. de Catalunya entén que no és mitjançant el terror, sinó mitjançant la lluita activa de les masses per llurs reivindicacions econòmiques i polítiques, que es podrà aconseguir la democratització d'Espanya i el restabliment de les llibertats autonòmiques del poble català.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya reitera la seva disposició a discutir i a establir acords amb tots els grups polítics catalans d'esquerra i de dreta amb el fi de lluitar junts per aquelles reivindicacions polítiques i econòmiques de caràcter democràtic en les que hi hagi coincidència àdhuc amb aquells que no es proposen el canvi de règim, però volen aconseguir certes reivindicacions parcials.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya recolzarà tots els esforços siguin de qui siguin, que tendixin a millorar les condicions de vida del poble.

Comitè Executiu del
Partit Socialista Unificat
de Catalunya.

2 de gener del 1957.

SOBRE LA PROPOSTA DEL P.S.U. DE CATALUNYA DE CREAR UNA AMPLIA SOLIDARITAT CATALANA

Per Pere ARDIACA

Una gran majoria del poble de Catalunya es pregunta cada dia més anhelosament per què les forces que propugnen canvis polítics no uneixen d'una bona vegada llur acció.

El Congrés del Partit Socialista Unificat de Catalunya, partit polític de la classe obrera catalana, respon positivament a l'anhel de les masses populars. El P.S.U. proposa la creació d'una àmplia Solidaritat Catalana sense vetos ni exclusions i entén que, si bé tots els criteris i opinions han d'ésser presos en consideració i discutits, ningú no ha de tenir la pretensió d'imposar els seus.

El Programa proposat pel P.S.U. recull al nostre entendre les principals reivindicacions de les diverses classes i capes socials del poble català, a base de les quals és possible coincidir. Amb tot, el Congrés ha tingut justa cura de precisar que la nostra proposta no es fa exigint l'acceptació sinó com a base de discussió, conjuntament amb les propostes que facin uns altres.

Considerem que si cadascuna de les forces d'oposició a la dictadura del General Franco fés altre tant tindriem molt de guanyat. Per això ens permetem de demanar a qui ens llegeixi d'influir en els seus medis en favor d'una actitud semblant.

No ens hem d'amagar les dificultats i els obstacles amb els quals topen els corrents d'unitat impulsats per les masses populars.

El més gran obstacle està encara en els odís i passions suscitats per la guerra civil. Fa ja més de 20 anys que la sublevació franquista va alçar uns espanyols contra uns altres en els termes de la més extremada violència. Els vençuts no hem renunciat ni tenim perquè renunciar a la convicció que la raó estava amb nosaltres. La situació creada al país no desmenteix la nostra raó ans la confirma.

I és aquesta situació la que, tanmateix, exigeix de cercar solucions, no pas discutint el per què de les posicions sostingudes ahir, sinó trobant i fent ressaltar les coincidències a les quals anem arribant avui. No és la primera vegada que això ocorre a Catalunya. Ara fa 50 anys els homes de la Lliga i els carlins del Duc de Solferino, després d'haver-se enfrontat durant llargs anys, es van saber retrobar en un poderós moviment de Solidaritat Catalana contra la llei de jurisdiccions i per un principi d'autonomia per al poble català.

En la vida de tots els pobles hi han períodes en que problemes vitals que exigeixen solució immediata posen davant de les forces polítiques les necessitats d'entesa i tot allò que uneix amb molta més peremptorietat que tot el que les ha dividides i enfrontades anteriorment. Els que en tals períodes es neguen a seguir el curs que la vida reclama es van quedant endarrera i acaben oblidats.

Catalunya passa actualment per un d'aquests períodes. La immensa majoria dels catalans s'ha anat posant en moviment reclamant canvis substancials en la direcció de l'Estat espanyol. El mateix reclamen també els altres pobles d'Espanya. Aquest és el sentit del moviment que sacudeix profundament les masses populars i promou corrents unitaris, d'unitat dels catalans i d'unitat dels pobles de tot Espanya.

Aquests corrents van essent ja més forts que els odís i passions suscitats per la guerra civil, odís i passions que Franco i la seva camarilla tracten de mantenir i reavivar. Una nova generació que no ha

fet la guerra juga un paper de gran importància en la promoció dels nous corrents que empenyen pel camí de la reconciliació.

El període actual posa una qüestió de gran responsabilitat a tots els patriotes catalans, inependentment del camp que ocuparem ahir, ens diguem de dreta o d'esquerra, no importa en quin partit militem. Cal decidir-se entre seguir cegats per l'odi al marge de la vida i del conjunt del nostre poble, o bé afavorir els corrents que empenyen els catalans a retrobar-se, guaitant més que cap al passat, cap a la realitat present i l'esdevenidor de la pàtria.

En propugnar la creació d'una àmplia Solidaritat Catalana que, recolzant l'experiència del passat, obri camins cap a l'esdevenidor, no ens guia solament un anhel de curta durada sinó un objectiu de molt llarg abast.

Considerem que el manteniment de criteris diferents i oposats, naturals puix que es tracta d'unir l'acció de forces de classe diferents, no ens ha d'impedir d'aplegar-nos en àmplia solidaritat per tal d'aconseguir els canvis necessaris a tots d'una manera pacífica.

La creació d'una àmplia Solidaritat Catalana (i ens atenem més a l'esperit que no pas al nom de la proposta), sense vetos ni exclusions, en la que s'establís un programa inicial d'interès comú i, ensem, la coordinació de la nostra acció amb les forces o fronts semblants dels altres pobles d'Espanya, determinarien en tot el país un tal estat d'opinió que podria paralitzar perfectament els intents del dictador i dels seus afins. Per la via de la unitat d'acció el canvi pacífic és possible. Segurament és l'única via que el pugui garantir.

Es possible que algú pregunti si els comunistes som sincers en fer una tal proposta. Si no ho fem per a assolir un primer pas i aprofitar-lo per a imposar-nos als altres per mitjà de la violència.

Es veritat que el P.S.U. es va crear lluitant amb les armes a la mà contra la sublevació militar feixista. Era el nostre deure com ho era de tots els que defensàrem la República com a règim legalment constituït. Els que sofriren danys durant la guerra civil, si ho mediten bé, no en poden culpar a ningú més que als que organitzaren i provocaren la sublevació armada contra el règim legal d'Espanya.

Però tanta veritat com el que acabem de dir ho és també que els comunistes no som per principi partidaris de la violència. Aspirem a realitzar la transformació de l'actual societat capitalista en una societat socialista, no necessàriament ni preferentment, per la violència, sinó mitjançant el desenrotllament de la democràcia, al capdavant de la classe obrera i amb el recolzament de la gran majoria del poble.

Quan el P.S.U. proposa de crear una àmplia Solidaritat Catalana no pretén esborrar ni amagar les diferències de classe de les forces a les quals proposem d'unir-nos. Sabem que aquestes diferències de classe ens mouran inevitablement a defensar posicions distintes i, de vegades, antagoniques. Però tot i no amagant aquestes diferències, entenem que la durada de Solidaritat Catalana no s'hauria de limitar al període exclusiu de lluita comú contra la dictadura franquista i pel restabliment de la llibertat. Solidaritat Catalana podria i hauria de continuar man-

tenint entre les distintes forces un respecte cívic recíproc i garantint l'acatament de tots a la legalitat constitucional, basada en la voluntat democràtica de la majoria del poble.

El poble català ha sofert una dolorosa sangria, segurament la més dolorosa de tota la seva història. Un esnyament de tan costosa experiència hauria d'ésser el proposar-se uns i altres que la inevitable lluita d'opinions i d'interessos transcorri en endavant dintre de les normes democràtiques, acatant la voluntat popular, sense intoleràncies ni extremismes, sense recórrer a la violència.

El P.S.U. ofereix així al poble de Catalunya una solució i una perspectiva de desenrotllament pacífic i democràtic. Cada dia són més els patriotes d'altres partits i organitzacions, catòlics i nacionalistes, que a proven les nostres propostes. En la mateixa mesura comprenen molt menys les actituds anticomunistes que manifesten alguns de llurs dirigents.

Aquestes actituds, fomentades pel franquisme i per l'imperialisme, no són exclusives de certs dirigents dretans. També les han fet llurs alguns dirigents dits d'esquerra que es complauen en mantenir-les amb greu dany per a tot el poble de Catalunya i, pràcticament, per a ells mateixos. Són filles d'una posició de classe estreta i sectària que es nega a tenir en compte la marxa del temps i del desenrotllament social.

Alguns dirigents de dreta voldrien una unitat sense comunistes perquè consideren que així, afeblint seriosament les esquerres, podrien imposar llur criteri particular a la majoria del poble. Alguns dirigents d'esquerra voldrien excloure els comunistes pensant que així podrien tornar a una posició predominant en la política catalana.

Es ben sabut que els desigs i les realitats no sempre coincideixen. Plagui o no plagui, el P.S.U. és un fet real i de gran importància en la vida del poble català. Franco no l'ha pogut destruir malgrat el terror implacable. Voler desconèixer el P.S.U. o pensar que aïllant-lo se'l potfer desaparèixer és demostrar un desconeixement total de les lleis que regeixen el desenrotllament social.

El fet que el P.S.U. sigui el primer Partit de Catalunya a formular i defensar la idea de reconciliació és la millor prova que l'existència del P.S.U. com a partit polític de la classe obrera i partit nacional català emana directament de les entranyes de les masses treballadores i populars.

En endavant, serà molt difícil de fer a Catalunya res de bo sense comptar amb el P.S.U. i serà impossible de fer-ho en contra. Els patriotes que tenen sentit de la responsabilitat no poden armetre actituds de lluita contra el P.S.U. quan són necessàries l'entesa i la col·laboració de totes les forces progressives, liberals i democràtiques.

El P.S.U., puant en les tradicions progressives del poble català, aixeca la bandera de Solidaritat Catalana que, en el passat ha significat ja la reconciliació dels catalans per Catalunya i la llibertat. Re-colzant en la tradició nacional i tenint en compte la realitat històrica present, la creació d'una àmplia Solidaritat Catalana representaria el retrobament dels catalans i de les nostres llibertats nacionals, donant al poble català el paper que li correspon en la lluita comú de tots els pobles hispànics per la llibertat, pel dret a bastir una Espanya unida i pròspera, independent i democràtica.

EL PRESSUPOST DE BARCELONA AUGMENTA EN 271 MILLIONS

Els barcelonins tindran enguany un pressupost augmentat, entre l'ordinari i l'especial, en 271 milions i mig de pessetes, és a dir, de 1,075 milions. La xifra del pressupost municipal puja a grans salts cada any. Però el cas és que no passa cap dia sense que la premsa es faci ressò de les múltiples protestes dels barcelonins contra la gestió municipal.

Els uns perquè la ciutat és de nit més fosca que la gola d'un llop i trista a més no poder. Altres perquè l'estat del paviment dels carrers és llastimós o perquè desenes de milers de nens no tenen escola on anar. Encara uns altres perquè Barcelona manca de biblioteques, manca d'instal·lacions sanitàries dignes d'una gran ciutat com la nostra, perquè el servei d'aigües és caríssim i deficient, perquè els hospitals manquen, no ja de material i d'instal·lacions moderns, sinó àdhuc de llits i mantes. I altres perquè no es construeixen parcs i jardins i els que hi ha estan abandonats o perquè els tramvies són veritables rocinants motoritzats, atrotinats, carinclons i insuficients. I així es podria anar allargant la llista de dolences del ciutadà barceloní.

Davant una tal situació, cal preguntar: On van a parar els milions de pessetes del pressupost? No tractarem pas de donar una explicació completa. Però sí que podem fer ressaltar alguns aspectes ben significatius.

Més de 154 milions de pessetes queden reservats al pagament dels interessos i operacions de crèdit al Banc de Crèdit Local. Cal destacar que a l'esmentada partida s'hi han afegit 12 milions i mig de pessetes a títol de provisió per al pagament dels interessos sobre els emprèstits no concertats encara, solament que es pensa concertar enguany. Sense cap mena de dubte això correspon a una exigència del Banc prestatari que vol tenir assegurats els interessos per endavant.

Al costat d'això mereix assenyalar-se el refús sistemàtic a tot allò que podria ésser beneficiós per a la pobla-

ció i la disminució que en el pròxim pressupost tindran les partides útils.

La partida destinada a instrucció pública es rebaixa de 26 milions 561,571 pessetes en 1956 a 17 milions 769,405 pessetes en 1957.

Una proposta de destinar 3 milions i mig de pessetes a la creació d'un servei de pàrvuls ha estat refusada. Una altra proposta de dedicar un milió de pessetes per a les cantines de les escoles municipals va ésser reduïda a 500,000 pessetes. Una tercera proposta de dedicar dos milions de pessetes a instal·lar locals destinats a Biblioteques populars tampoc no fou acceptada.

Tot el que precedeix mostra el caràcter antipopular dels pressupostos preparats per un Ajuntament elegit de mala manera i l'alcalde del qual és designat per Madrid. L'Ajuntament rebutja cantines, serveis de pàrvuls, escoles de formació professional, biblioteques populars, equipament esportiu pels clubs populars, etc.. Els milions van a parar directament o indirectament als Bancs i a una camarilla d'especuladors a la que no són aliens ni l'alcalde Simarro ni el Governador Acendo Colunga.

Aquests milions han de sortir de la població barcelonina, dels treballadors, dels comerciants i industrials monopolistes. Per si no era prou, a finals d'any va sortir en el Butlletí Oficial de l'Estat el decret que disposa: «...les quotes d'exaccions municipals i provincials corresponents a indústries o empreses declarades d'interès nacional... estiguin o no controlades per l'INI, es liquidaran amb una reducció fins al 50 per cent», tal com estigui establert per als impostos de l'Estat.

Així, doncs, ultra l'augment de la quantia del pressupost, la disminució important de la part que tocava a les grans empreses monopolistes. És a dir, que el pressupost del 1957 carregarà encara molt més les espatlles de les masses treballadores, dels industrials i comerciants petits i mitjans.

LLIBERTAT de COMERÇ per als PRODUCTES del CAMP

En les assemblees regionals que es van celebrant arreu d'Espanya, com en l'Assemblea de Catalunya, celebrada recentment a Lleida, una de les demandes que fa unanimitat es la de llibertat de comerç.

Els pagesos catalans la venen reclamant any darrera any i, poc a poc, llur acció coincidint amb la dels pagesos de tot Espanya, han anat arrencant algunes concessions. La més destacada, conseguida a mitjans del 1956, ha estat la llibertat de comerç de les ametlles i avellanes.

Què ha passat amb l'ametlla i l'avellana? Durant anys, malgrat les queixes i les reclamacions, l'ametlla i l'avellana han estat sotmeses a la reglamentació franquista. A quan es pagava aquest fruit durant tot aqueix període? A diversos preus inferiors a les 21 pessetes el quilo d'ametlla i 19 pessetes l'avellana, últims preus fixats per la corresponent Comissió oficial. En canvi, de seguida que la llibertat de comerç ha estat conseguida l'ametlla ha començat a pagar-se a més de 60 pessetes i l'avellana a més de 30. Fàcil és de comprendre que centenars de milions de pessetes han estat robats als pagesos durant tot el temps que ha durat la intervenció franquista, centenars de milions de pessetes que

s'han repartit a l'esquena dels treballadors del camp l'Estat franquista i els magatzemistes i exportadors.

Aquest mateix robatori té lloc amb tots els fruits intervinguts i sotmesos al preu oficial. Si prenem per exemple el blat, trobem que el Servei Nacional del Blat el paga a unes 4 pessetes quilo, mentre el pa es ven a 5 pessetes i molt més car si és exclusivament de farina de blat.

Com a mínim, la lluita per la llibertat de comerç dels productes del camp representa una pesseta més per quilo de blat, sense que calgui pujar el preu del pa. Aquesta pesseta per quilo de blat, que fa molts milers de milions de pessetes, va a parar a les caixes de l'Estat per a cobrir les immenses despeses a les quals l'obliga el Pacte amb els Estats Units i, de passada, serveix per a engrair una banda de jerarquies falangistes.

Els pagesos catalans tenen un gran interès en reclamar la plena llibertat de comerç per a tots els productes del camp i, en les seves accions per a aconseguir-la, han de saber que poden comptar amb el suport complet del Partit Socialista Unificat de Catalunya i amb l'ajuda desinteressada i activa de la classe obrera.

LA LLUITA PER UN

El passat mes de novembre el govern franquista s'ha vist obligat a decretar un salari mínim de 31, 33 i 36 pessetes diàries, segons les zones.

Tot i estar ben lluny de les necessitats vitals d'una família treballadora i del salari de 75 pessetes diàries que ja es va demanar com a mínim indispensable en el Congrés de Treballadors de Catalunya, l'augment aconseguit és d'una gran importància en el sentit de posar ben clar davant dels treballadors que ilurs protestes i accions poden obligar el Govern franquista a noves concessions.

Això es farà necessari ben aviat, en primer lloc perquè ja en les condicions actuals el mínim que el Govern franquista ha decretat és considerat amb raó per una gran part de treballadors com insuficient.

Les anomenades comissions de control de preus actuen demagògicament de cara al públic en tendes i mercats. Però, mentrestant, el Govern del general Franco està autoritzant la puja dels preus de les matèries bàsiques com el ferro, l'acer, el ciment i altres; com l'augment de les tarifes del metro, dels travies i autobusos. Els lloguers dels pisos han estat augmentats del 15 al 30 per cent i els locals comercials del 30 al 60 per cent. S'han apujat els preus del carbó i dels llumins i, a més, manca petroli, el gasoil està racionat i no se'n dona per a la calefacció.

Per més comissions de control i inspectors que es posin en acció, els preus aniran pujant inexorablement perquè la culpa de l'encariment del cost de la vida no és dels comerciants i industrials que també en pateixen les conseqüències, sinó del franquisme i de l'oligarquia financera comblada de privilegis que es beneficia del règim.

El periòdic «Avanzada», òrgan de les Mutualitats Laborals, ha publicat el passat mes de setembre un pressupost mínim, per a un matrimoni i un fill, que indica una despesa mínima de 91 pessetes diàries. En aquest pressupost es constata que, únicament per a menjar i amb els preus del mes de setembre, es necessiten 55'45 pessetes tots els dies.

En tals condicions, passats uns dies de la satisfacció que representa tot augment, l'amargor i el descontent que ja manifesten des d'ara els obrers més conscients i avançats s'anirà generalitzant. Esdevindrà més clar per al conjunt dels treballadors la gran distància que encara hi ha entre la capacitat adquisitiva dels salaris i les necessitats familiars. El descontent s'anirà intensificant en la mesura en què s'anirà produint la nova i inevitable puja dels preus de tots els articles indispensables per a la vida dels treballadors. Per això, malgrat l'augment arrencat el passat mes de novembre, l'assolir un veritable salari mínim vital és la principal reivindicació econòmica dels treballadors.

Des d'ara, com es manifesta en molts llocs de treball, els obrers es veuen obligats a menar accions per a impedir l'absorció de determinades conquestes anteriors als salaris, per a mantenir els percentatges de les hores extraordinàries que en algunes empreses voldrien rebaixar, per a fer que se'ls pagui d'acord amb el mínim establert. Les reclamacions, accions i lluites de la classe obrera i dels altres treballadors seguiran en augment i els obrers més conscients i combatents s'han de proposar de donar a aqueixes accions una orientació justa d'unitat que vagi mobilitzant tot el conjunt per l'assoliment de noves conquestes,

d'un salari

sitats i per

tra l'encar

En la res

ca, el P.S.

en compte

per la cla

les seves

De totes

cipació de

vocals de

Jurats d'En

sindicats

de signatu

i mòbil,

presentació

classe obr

provincials

han partici

actes de

de vaga.

advocats

tenen una

les reivind

El enlla

d'intervenir

panya de

les reivind

fàbriques i

diverses

encara; po

treballador

informar-

fensa de

que estan

truccions

Nacional

ços sindic

En les estei

d'Empres

tots els tra

te de les re

defensa

la conclusi

vada en e

«amb el

èsser info

d'empres

com els

balladors

poden org

als jerarqu

les autorit

fensar les

El Partit

les primer

obrero la

tar aquest

dels quals

per tal qu

de les

el III Co

CNS sigui

nada, per

millor les

quals disp

En les

destacat

sions obr

rigir l'aco

punt que

ques sind

licia fran

la creació

funcionam

grat que

dicats ase

dicals el

tions rel

interessos

nyats d'u

El pro

ganització

d'aqueix

orientació

plies en

sentatives

seus mem

MINIM VITAL I MOBIL

balladors representant les diverses seccions o especialitats de l'empresa, són la millor resposta a aquestes arbitrarietats.

El caràcter legal de les comissions està adquirit per la voluntat i la decisió de la classe obrera, però, més a més, tant en la seva creació com en la seva defensa, hem d'utilitzar totes les possibilitats legals puix així ho aconsella la defensa dels interessos dels treballadors. I aqueixa esmentada disposició de la Delegació Nacional de Sindicats ha d'ésser utilitzada per fer front a tota mena de pressions contra les comissions obreres a les fàbriques i llocs de treball.

Les reivindicacions d'un veritable salari mínim vital amb escala mòbil, a treball igual salari igual i subsidi d'atur forçós, estan en el centre de l'activitat de la classe obrera. És evident, però, que també cal pantejar conjuntament amb aquestes tres reivindicacions centrals, aquelles de significació particular per cada indústria i, àdhuc, de cada empresa.

Seria totalment just que les obreres i obrers del tèxtil de Barcelona reivindicassin el salari mínim vital i mòbil de 70 pessetes diàries per les obreres menys afavorides tal com ho va aprovar l'any passat la Junta Social del sindicat provincial de Barcelona de la seva indústria. És raonable que els prop de 100.000 obrers de la metal·lúrgia de Barcelona lluitin per les reivindicacions principals asenyalades i, més a més, per l'aplicació de l'anomenada «sexta transitòria» (disposició de la Reglamentació Nacional del Treball per la Metal·lúrgia de 27 juliol de 1946), que consisteix en què tots els obrers que treballin a prima i preu fet rebin, més a més del jornal corresponent, un plus important que correspon a totes les categories de l'empresa.

La lluita pel salari mínim vital amb escala mòbil i altres reivindicacions econòmiques està i estarà, probablement, molt temps en el centre de l'activitat del Partit. I avui encara amb més força que mai puix com a conseqüència de la política del general Franco cal preveure un agreujament seriós de la situació econòmica del país, que els grups monopolistes ja han començat a intentar resoldre carregant el pes sobre les espatlles de la classe obrera, la pagesia, els petits comerciants i els industrials no lligats a la camarilla ianqui-franquista.

Aquesta perspectiva fa necessari que el P.S.U. realitzi, amb gran paciència i tenacitat, un constant treball d'explicació política que cal saber combinar amb l'audàcia revolucionària capaç de provocar grans accions de masses.

Mai com avui, hem tingut condicions per desenvolupar la lluita de la classe obrera puix es ben clar, àdhuc per les capes de la població més endarrerides, que el règim franquista està descomposant-se i van apareixent les formacions polítiques que estan disposades a jugar un paper en la nova situació política que s'albira a Espanya.

La lluita per les reivindicacions econòmiques de la classe obrera és el camí segur per tal d'arribar a la seva unitat d'acció. I aquesta és, en definitiva, la que decidirà de la unitat de totes les forces antifranquistes de Catalunya en una gran SOLIDARITAT CATALANA que aportarà al costat de tots el pobles d'Espanya, els canvis pacífics que liquidin la dictadura del general Franco i restableixin la democràcia.

L'OPOSICIO A LA DICTADURA A LA UNIVERSITAT

Les darreres manifestacions dels estudiants barcelonins han desvetllat un ressò extraordinari per tot Barcelona. Són moltes les fàbriques i empreses en les quals les accions de la Universitat foren comentades entre els obrers i treballadors durant dies seguit, manifestant-se una gran simpatia envers els estudiants. També han estat comentades entre els intel·lectuals i en els medis burgesos catalans. Les accions dels estudiants, el passat mes de novembre han contribuït poderosament a desprestigiar encara més el Governador, Acedo Colunga.

Obrers, intel·lectuals i burgesos es manifesten d'acord amb les reivindicacions dels estudiants, sobretot per la llibertat de premsa i per les llibertats democràtiques i nacionals.

Es natural que l'ambient general de simpatia que s'ha respirat a Barcelona entorn dels estudiants contribueixi també, per la seva banda, a fer que els universitaris tinguin més clara consciència de la importància de llur acció i esperoni en tots ells l'afany de mantenir-la. I de fet, l'agitació universitària continua.

Resumim tot seguit una sèrie de fets que mostren a bastament el desenvolupament d'aquesta situació.

Després de les manifestacions de novembre, el Dr Buscarons, rector de la Universitat, fou cominat pel Governador per tal que les accions estudiantils fossin condemnades pel professorat. El rector ha topat amb un refús general de catedràtics i professors de prestar-se a aquesta maniobra del governador, llevat d'algun «incondicional» com el Pare Cirac, professor de grec.

Fa unes setmanes ha estat tramesa al rector una «Carta Oberta» signada per «Un grup d'universitaris catalans» en la qual s'exposen algunes de les

més sentides reivindicacions dels estudiants, que està circulant profusament entre els universitaris i la intel·lectualitat barcelonina.

Dos fets particulars mostren la pressió que està exercint l'agitació estudiantil: Després de les accions de novembre l'anomenada Cambra Sindical del SEU adoptà una moció de protesta contra la violació del recinte universitari per la policia. No cal dir quina fou la fúria d'Acedo Colunga en assabentar-se'n. Darrerament, també s'ha celebrat a Arenys de Mar una reunió regional del SEU. En aquesta reunió fou presentada una proposta demanant que tots els càrrecs del SEU fossin designats per elecció directa i, malgrat totes les artimanyes falangistes, solament s'obtingueren tres vots de majoria per a refusar-la.

Això explica igualment la impotència dels jerarques del SEU i l'obligació en què es troben de tenir compte de l'ambient. Però els grups falangistes recalcitrants, a les ordres d'Acedo Colunga, no admeten posicions tobes i el propi Vigil, cap del SEU barcelonès ha estat amenaçat de mort per la «Guardia de Franco», que l'acusa de «claudicació liberaloide davant dels rojos i separatistes»!

Aquests fets indiquen l'amplària extraordinària del moviment reivindicatiu i d'oposició dels estudiants. I a més, al nostre entendre, són un testimoni de les perspectives que s'obren a l'acció dels estudiants si mantenen i reforcen llur unitat d'acció independentment de llurs opinions particulars i si, units, saben aprofitar les possibilitats encara obertes per a l'acció dintre del SEU, malgrat el desprestigi i aïllament de l'organització sindical falangista, combinada amb les activitats al marge d'ella.

LES COMISSIONS OBRERES I LES AUTORITATS FRANQUISTES

El passat mes d'octubre, abans de l'augment de salaris i lluitant per ell, varies comissions obreres de distintes fàbriques de Tarrassa es van presentar a l'estatge de la C.N.S. amb el fi d'entregar als jerarques del sindicat uns plec de signatures demanant el salari mínim vital i mòbil. En feren entrega al delegat comarcal, amb el qual es trobaven el Secretari i el cap de la policia municipal.

Aques últim va contar les signatures, que passaven de mil, i abans que la comissió se n'anés digué que les signatures serien enviades immediatament a Barcelona, però que havien de donar els noms de tots els components de la comissió.

Dos dies després, la policia politico-social va començar a convocar els components de la comissió, fent sobre ells algunes investigacions, com volent fer creure que l'haver creat comissions era il·legal. Uns dies més tard tots els components de les citades comissions foren convocats per a que es presentessin a la CNS. Els obrers de les diverses fàbriques s'agitaren i es preparaven a defensar els membres de les comissions si haguessin estat detinguts. Alguns patrons també es manifestaren en favor dels obrers i de llurs comissions.

Els membres de les comissions obreres, una vegada en la CNS, foren enviats al local de Falange. Ací, els estava esperant l'alcalde, el qual es va adreçar als obrers dient: «Això que heu fet és un bogeria que no us heu donat compte que us podria costar molt cara». Els obrers es manifestaren

defensant llur dret a fer el que havien fet. Un d'ells va respondre que el que havien fet era just, que en la seva fàbrica havien signat tots perquè cap no guanyava prou per a viure, que tenia dos fills petits, que li calia comprar llet, que a penes podia menjar i que els treballadors en general ja estan tips d'aguantar tantes calamitats.

Això no plavia massa a l'alcalde que tractava d'interrompre tot sovint, però quasi tots els obrers presents s'expressaren en termes semblants als que acabem de citar.

Finalment, l'alcalde intervingué dient que els treballadors havien de tenir gratitud al «Movimiento» i no han d'escoltar Ràdio Espanya Independent. Que aquesta ràdio els aconsella malament i quan guanyen 50, Ràdio Espanya Independent els diu que han de guanyar 100. I va afegir que ell estava disposat a dialogar amb totes les comissions que se li adrecin, però abans de recollir signatures o de fer altres coses per l'estil.

Així va acabar l'entrevista amb l'alcalde i la qüestió des les signatures.

Aquest exemple mostra que ni les autoritats ni la policia no se senten amb força per a impedir que les comissions existeixin i realitzin llur comés, però que fan tot el possible per a intimidar els treballadors i frenar llur acció.

Es natural que els obrers, al contrari, ha de crear aquestes comissions en cada fàbrica i lloc de treball, han de defensar serenament el dret a llur nomenament i a llur activitat.

LA POSSIBLE I NECESSARIA NEUTRALITAT

D'uns quants mesos ençà, molt tímidament primer, però de forma més aparent cada dia, es manifesten en certs medis que toquen de prop les altes esferes econòmiques i polítiques del país, punts de vista discrepants sobre l'orientació de la política exterior, oposats a la supeditació total als cercles dirigents dels Estats Units, a la renúncia a una política sobirana i independent.

De fet, aquestes veus i posicions, per motius diversos i, àdhuc, a vegades contradictoris, coincideixen entorn a la necessitat de revisar la política exterior del règim, en el desig de deslligar-nos dels llaços de dependència econòmica, política i militar amb els Estats Units. En el fons, el que està plantejat, amb contorns encara confusos però prou evidents per a assenyalar-ne la perspectiva, és la necessitat de que Espanya retorni a la seva tradicional política de neutralitat.

Darrerament, el *New York Times*, en un comentari, reconeixia: **«Amb els acords que van determinar la construcció de les bases, Espanya dona per acabada, per primera vegada, la neutralitat amb què es distingia d'ençà de les guerres napoleòniques, i són molts els espanyols que no estan d'acord amb aquest programa de les bases».**

Es evident, en efecte, que una de les raons per les quals no solament la gran majoria del nostre poble, sinó aquests medis als quals ens referim, estan en desacord amb aquest programa militar i amb la seva causa originària, el pacte ianqui-franquista, és justament la de que ha imposat a Espanya la renúncia a la neutralitat amb totes les conseqüències que això comporta en els diversos ordres de la vida nacional per avui i per demà.

Cal dir que aquestes tendències són particularment apreciables a Catalunya, en diversos sectors de la burgesia industrial o comercial.

Pensem que el significat de certs comentaris que l'escriptor Josep Pla ha publicat darrerament a «Destino», amb motiu d'un llarg viatge que l'ha portat a diversos països del Nord d'Europa (i més especialment els dedicats a Finlàndia), es cospa millor si hom té en compte aquest clima que es respira en certs medis de la burgesia catalana, dels quals En Josep Pla n'és vell portaveu.

No tenim la possibilitat d'examinar aqueixos comentaris detalladament. Però, quina és la tònica del darrer sobre Finlàndia? Podríem resumir-la dient que és un entusiasmat balanç dels resultats, sobretot en el terreny econòmic, de la política finlandesa de neutralitat. Cada terra fa sa guerra, diu Pla. I afegeix, amb el llenguatge que s'ha posat de moda a «Destino»: **«Finlàndia és un dels països d'esperit liberal més acusat d'Europa, la qual cosa no obsta perquè una bona part de la seva economia tingui en Rússia un comprador destacadíssim».** Més avall, testifica: **«Sobre la metal·lúrgica està basada gairebé tota l'activitat reexportadora a Rússia i als països del Teló d'acer, als quals ven vaixells, material elèctric, locomotores i vagons, màquines de la indústria de la fusta, utilitat de ferrocarrils, etc., etc.»** Tot això, escriu, bé val algun somriure (a la URSS i als altres països del socialisme).

Es prou sabut que l'home Pla, escriptor, és un esperit eminentment positiu, que no s'ha perdut mai per viaranys lírics, i molt més bregat en qüestions econòmiques i financeres del que és corrent en homes de la seva condició literària... Això dona un pes particular a les seves afirmacions. No és menys clar, d'altra banda, que aquesta experiència positiva de Finlàndia té, en el pensament de Pla, la seva aplicació a climes mediterranis...

Les posicions d'aquesta mena no són exclusives de medis determinats, o d'aquesta o aquella personalitat.

Es sabut, per exemple, que alguns dels grups liberals que es troben en període més o menys avançat de formació, preconcitzen en llurs projectes de bases programàtiques un canvi de la política exterior basat en un retorn a la política de neutralitat i, com a corollari en la necessitat de revisar els convenis que ens lliguen als Estats Units. El neguit creixent del que es fan ressò importants grups econòmics davant la crisi i l'orientació unilateral del nostre comerç exterior, s'ha expressat, per exemple, en llur decisió de participar en importants fires internacionals que tenen lloc en països de democràcia popular. Parlant de la coneguda Fira de Leipzig, a la República Democràtica Alemanya, deia «La Vanguardia» en un comentari: **«Cal comptar d'ara endavant amb la creixent presència dels països comunistes en els mercats mundials...».** Són diverses les personalitats privades, però de relleu indiscutible en la vida del nostre país que, en tal o tal avinentesa, es manifesten per una política econòmica o cultural d'intercanvis sense discriminació, de convivència amb els països «de més enllà del teló d'acer», com ells diuen. Assenyalen en un terreny semblant, la clara significació del fet que, en certes conferències fetes en organismes de caràcter oficial, a Madrid i a Barcelona, es fagi insistent al·lusió al «sentit realista» de Balmaes en els seus estudis sobre les relacions internacionals, i a la política que el filòsof català preconitzava de «convivència entre les nacions», etc.

La valoració d'aqueixes posicions serà l'escaient si hom té en compte les limitacions d'expressió imposades per la política de censura i de represió pròpia del règim.

Aquests comentaris i posicions, i altres que podríem afegir-ne, fan palesa per llur diversitat de forma i d'origen, l'amplària d'aquest sentiment que es manifesta en la nació, que si bé, repetim, és encara en

alguns casos força difús, no és menys sensible i significatiu. Es clar que equivocariem si valguéssim centrar aqueixa aspiració a un canvi d'orientació de política exterior al seu sol signe polític. En realitat, s'hi expressen, ultra posicions polítiques, forts interessos econòmics comercials i també les aspiracions homes de la intel·lectualitat.

Es tracta en molts casos de la necessitat de desfer el dogall de tractats i convenis econòmics que ens lliguen als Estats Units d'una forma exclusiva d'acabar amb les funestes conseqüències de l'orientació unilateral de la nostra política comercial. En definitiva, el que es a l'ordre del dia d'aquestes preocupacions són canvis que facin possible l'establiment de relacions econòmiques lliurement sentides amb tots els països, sigui el règim llur, que despleguin migrat ventall dels nostres intercanvis comercials i que possibilitin i recerquin conclusió de tractats econòmics i comercials estrablerts, no en funció de les obsequacions o les simpaties ideològiques o franquisme, sinó sobre bases de reciprocitat.

Tot aquest feix de fets i de comentaris que hem tractat de resumir fa evident la volada que està prenent aqueixa oposició cada dia més caracteritzada la política exterior del règim i, sobretot, la coincidència entorn a punts fonamentals sobre els quals s'haurà de fonament la seva revisió. No pot haver-hi cap mena de dubte que les realitats quotidianes del nostre país i els resultats negatius de l'orientació exterior del règim, així com les contradiccions amb les quals topa, de portar a una expressió cada dia més exigent i resoluta d'aquestes voluntats.

La necessitat i la possibilitat de que la política exterior d'Espanya es redrexi al retorn a la neutralitat és un fet molt de pes en la vida nacional. D'entre altres raons, l'encert de que en el seu projecte de programa de Solidaritat Catalana, el P.S.U. planteji aquest problema a la consideració dels catalans.

AMNISTIA GENERAL A TOTS ELS EMPRESONATS PERSEGUITS I EXILIATS PER MOTIUS POLITICS I SOCIALS

Durant el 1956 s'han produït fets importants que mostren les grans possibilitats d'arribar a un acord sobre aquest punt i d'arrencar a les autoritats franquistes una àmplia amnistia general.

El passat mes d'abril, amb motiu de les vagues que es produïren a Barcelona, a la ENASA, Maquinista, Fabra-Coats, Morros, etc..., foren detinguts un cert nombre d'obres.

Malgrat que el Jutjat corresponent va acordar la llibertat provisional sota fiança, Acedo Colunga, que tan sovint es vol presentar «paternal» davant dels treballadors, va imposar-los tres mesos de presó governativa. Passaren aquests tres mesos i el dia que se'ls havia de deixar en llibertat, la policia els recollí a la presó i, sempre per ordre d'Acedo Colunga, els portà a «Jefatura» d'on, passades unes hores, foren novament traslladats a la Model.

Aquests són els fets. A l'entorn d'aquests fets és de la més gran importància constatar la solidaritat manifestada pels companys de treball dels empresonats, tant des del punt de vista de l'ajuda econòmica als presos i a llurs famílies, com de les gestions empreses per tal d'aconseguir la llibertat dels primers. L'ambient regnant entre els treballadors de les respectives empreses i també la influència de la situació política feren que, a les gestions dels treballadors, s'hi afegís també la demembre de les

direccions, arribant a intervenir algunes personalitats catòliques i alguna dignitat eclesiàstica. Però el Governador es mantenia encara tossut en tenir els obrers a la presó.

Amb totes les intervencions citades, estimulats per elles, els empresonats giren d'ésser alliberats i finalment, recollits per llurs advocats, presentaren una reclamació per via judicial contra el Governador, basada en el fet que, si la detenció governativa de tres mesos detenció podia considerar-se legal, d'acord amb les lleis del règim, passats aquests tres mesos era il·legal el mantenir-los a la presó, sense haver sortit de les mans de la policia, és a dir, sense poder ésser acusats de cap altre «delicte».

El fet és que el Governador els ha hagut de deixar en llibertat. Per més que el fet «perquè ha volgut», el cert és que l'estat presentada i admesa la citada reclamació per via judicial.

D'altra banda, el passat mes de novembre, amb motiu de les protestes dels estudiants universitaris, foren detinguts 12 a 14 estudiants que, al cap d'un parell de dies, estigueren en llibertat, si bé condemnats a pagar multes.

Tots aquests fets mostren que a Espanya s'han produït i s'estan produint canvis molt importants que es fan sentir.

(Passa a la pàgina 2.)

PER MES ESTRETES RELACIONS ENTRE COMUNISTES I CENETISTES

En esforçar-se per forjar la unitat d'acció de la classe obrera catalana entorn d'objectius polítics que els comunistes considerem indispensables, el P.S.U. de Catalunya no subestima ni molt menys la importància de la unitat d'acció per la conquesta de les reivindicacions econòmiques immediates i per la defensa dels drets més elementals dels treballadors. Per tal d'assolir-ho, els militants del P.S.U. de Catalunya s'esforcen i s'esforcaran sempre per establir arreu sòlides i fraternals relacions amb els companys de la C.N.T.

De fet, cap discrepància tàctica o ideològica no justifica que la tal unitat d'acció no es realitzi arreu. Si sotmetem els criteris respectius a una confrontació cordial, amb respecte per al criteri oposat, veurem com per damunt de tot predomina la comunitat d'interessos i de desitjos d'homes pertanyents a una mateixa classe, com uns i altres partim de la mateixa voluntat de crear el benestar dels treballadors.

Cap interès antagònic no separa els obrers comunistes i cenetistes que treballen en una mateixa fàbrica o en fàbriques diferents. No hi pot haver cap interès antagònic, per a que sigui més clar, entre els obrers comunistes i anarquistes d'una mateixa empresa que produeixen les mateixes riqueses en un teler o bé en un torn idèntics i cobren per la seva força de treball el mateix salari de misèria.

La sort dels uns, com a classe, està lligada indissolublement a la dels altres. Les cadenes del feixisme i la superexplotació els endogalen a tots per igual. I només units podran trencar-les, car no hi pot haver opressió per als uns i llibertat per als altres. No hi pot haver en un mateix país obrers cenetistes emancipats socialment i obrers comunistes, catòlics o nacionalistes encara sota el jou de l'explotació o inversament.

La veritat és que, si la unitat és la gran força de la massa dels explotats, la divisió és en canvi llur gran feblesa. Quan la divisió esquartera els rengles obrers la gran burgesia es frega les mans car sap que els seus dividends no corren cap perill. Però quan els obrers s'uneixen colze a colze per a conquistar drets legítims a una vida millor, els taurons de la indústria i de la Banca no estan tranquils. Res no els fa tremolar més que la por de veure els obrers prendre consciència de la crida final del Manifest Comunista: **Proletaris de tots els països, uniu-vos!**

A Catalunya, els corrents unitaris s'han desenrotllat encara més després de les vagues dels passats mes d'abril. En diferents punts, treballadors del P.S.U. i de la C.N.T. diverses cridant a la unitat d'acció. En altres els companys de la C.N.T. han aprovat les crides del P.S.U. i han participat a llur distribució. Milers d'obers de totes les tendències han posat llur signatura al peu de les llistes reclamant les reivindicacions més essencials. Quan es tracta d'elegir un delegat sindical o bé de nomenar una comissió per a presentar i defensar les reivindicacions, no és el l'opinió política o creença religiosa allò que origina el origen sindical, cenetista o ugetista, que els obrers tenen en compte, sinó el seu interès de fermesa i de capacitat en la defensa dels interessos comuns.

Cal destacar que entre els més entusiastes propugnadors de la unitat d'acció figuren els joves de la nova generació que estan esdevenint el nucli més nombrós de la població laboriosa i que no tenen damunt seu la influència de pertinençies partidàries. El raonament més simplista, llur intuïció, els fa comprendre que si

l'aspiració general de tots els explotats és d'obtenir millors condicions de vida, res no hi ha de més natural que el fet que tots els explotats es donin la mà i conjuguin llurs forces en l'acció comú per fer que triomfi aqueixa aspiració.

La idea de la unitat d'acció ha donat un nou pas de gegant en la consciència de la classe obrera catalana després de les decisions franquistes en matèria de salaris de novembre passat. Els obrers i treballadors de totes les tendències i opinions han pogut comprovar que la unió, les protestes, les lluites i accions, poden obtenir concessions importants, encara que no sigui tot el que hauria d'ésser.

Comunistes i cenetistes tenim adquirida una certa experiència apresada en les lluites sindicals. Aquesta experiència ens ensenya que tot augment de salaris és sempre un resultat de la lluita, de la potència en unitat i combativitat amb què els treballadors recolzen la demanda de llurs reivindicacions.

Aquesta experiència fa que comunistes i cenetistes poguem comprendre més completament el fet que si bé la força obtinguda per les protestes i accions dels treballadors ha obligat el Govern franquista a decretar un augment superior al 6 per cent que havia anunciat el passat mes d'abril, en canvi manca encara unir més i aconseguir més energia en la lluita del conjunt de la classe obrera i dels

treballadors per a obtenir un mínim vital que ho sigui de veritat, que permeti viure dignament.

En realitat, la puja dels preus minvarà aviat la capacitat adquisitiva del mínim darrerament decretat i els obrers i altres treballadors tornaran a sentir intensament la necessitat de nous augments. Es ben clar que si els militants del P.S.U. i els militants anarco-sindicalistes estrenyem les nostres relacions (o les establim allí on encara no existeixen), de comú acord, podem fer molt per a que progressi el sentiment d'unitat que existeix ja; podem contribuir a donar-li forma més precisa, per a que es creï en cada lloc de treball comissions representatives del conjunt dels treballadors.

Independèntment de les discrepàncies que podem tenir sobre determinades qüestions polítiques, la nostra unitat d'acció ajudaria a unir més de pressa els obrers i treballadors en cada fàbrica i lloc de treball.

Es aquest l'esperit que ens mou a insistir prop dels treballadors anarquistes i cenetistes en la necessitat d'estrenyent les nostres relacions i de donar-les-hi un contingut concret que tendeixi a enfortir i eixamplar la unitat d'acció de tots els treballadors en cada fàbrica i lloc de treball, entre les distintes fàbriques d'un mateix ram i, en general, dels treballadors de Barcelona i de cada altra localitat.

REFORCEM L'ORGANITZACIO DEL PARTIT

El primer Congrés del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha destacat que per a realitzar degudament la política de reconciliació dels catalans i crear la Solidaritat Catalana cal comptar amb una forta organització del Partit.

Desenrotllant aquesta idea, l'informe presentat pel camarada Roman assenyala que la força del Partit no es medeix tant pel nombre de militants com per la seva capacitat per a mobilitzar les masses. La primera condició per al reforçament del Partit és, per consegüent, el fonde amb l'activitat dels treballadors i de les altres capes de les masses contra la dictadura.

Una petita organització, els militants de la qual orientin les activitats, protestes i reclamacions de les masses, pot fer molt més que una altra amb més gran nombre de militants però que visqui aïllada de la població.

En les condicions de la clandestinitat franquista no és possible el convertir en organització tota la gran influència de les nostres idees i del Partit, però una organització petita, ben estretament lligada a les masses, pot transformar en acció l'esmentada influència.

Fosos amb les masses, bregant a llur capdavant, els comunistes podem, a més, atreure al Partit els homes i dones que es destaquen en la lluita antifranquista.

La vida ensenya que la generació que ha crescut després de la guerra té una participació importantíssima en els esdeveniments polítics del nostre país. El joves es troben freqüentment entre els millors organitzadors de la lluita de les masses en els llocs de treball i d'estudi, en els sindicats verticals, en les entitats culturals i recreatives. Els joves desitgen ardentment de canviar l'actual règim dictatorial de Franco i de viure en un règim de democràcia. La Unió Soviètica i les grans idees del comunisme exerceixen una atracció immensa sobre la joventut. Moltes desenes de joves es consideren comunistes,

actuen com a comunistes i busquen el Partit.

Guanyar la joventut, fer que ingressin en els nostres rengles els millors organitzadors i activistes de la lluita de les masses és avui una tasca capital per al reforçament de l'organització del Partit.

El P.S.U. compta amb una altra gran força potencial. Milers dels seus militants veterans, que han sofert en la pròpia carn la represió o han viscut llargs anys sota la seva amenaça han quedat separats de la vida activa del Partit. Molts d'ells han seguit realitzant una tasca d'orientació entre nuclis de treballadors i durant les vagues de la primavera del 1951 van jugar un paper molt important en la seva organització.

De llavors ençà la més gran part d'ells participa en les diverses activitats antifranquistes i no són pocs els que comprenen que ja ha arribat l'hora de tornar a ocupar llur lloc en l'organització del Partit. Una altra gran tasca per a reforçar el Partit és, doncs, el facilitar la incorporació dels antics militants a la vida política i orgànica del Partit.

Finalment, degut a la rigurosa clandestinitat en què hem hagut de lluitar i degut també a l'existència de concepcions i mètodes sectaris que el Congrés ha condemnat, un cert nombre de militants honestos han estat separats o expulsats del Partit. Adhuc si en un moment donat cometeren errors o tingueren febleses no mereixien aquelles sancions tan severes.

El Congrés ha assenyalat que s'han de revisar tots els casos d'expulsions o separacions del Partit i que s'ha de procurar que tornin als nostres rengles aquells militants sancionats que no han comès actes de traïció ni s'han deixat anar a la degeneració política i moral. Esforçar-se per a complir aquesta decisió del Congrés serà una altra manera important de contribuir al reforçament orgànic del Partit.

Els resultats del primer any del VI Pla Quinquennal examinats pel Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica

El Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica s'ha reunit en sessió plenària els dies del 20 al 24 de desembre

En aquesta reunió s'ha pogut comprovar l'ascens de la producció industrial i de la producció agrícola durant el 1956, acompanyat de mesures importants per a millorar cada cop més el nivell de vida del poble.

Entre les realitzacions, el Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica ha pogut constatar que el pla de producció industrial per al 1956 ha estat superat en el seu conjunt. La producció industrial haurà augmentat un 11 per cent pel que fa a la producció de mitjans de producció i a un 9 per cent la producció d'articles de consum.

A base de l'esforç prioritari per desenrotllar la indústria pesada, totes les altres rames de l'economia soviètica, l'agricultura inclusivament, es desenrotllen amb èxit. Les estacions de màquines i tractors, creades al servei de l'agricultura, s'han enriquit durant el 1956 de desenes de milers de nous tractors, màquines combinades de segar i batre, de camions i altres màquines. La producció ha augmentat de tal manera que les reserves de l'Estat i les reserves de cereals representen en 1956 més de mil milions de puds en més, comparativament al 1955, les de patates 2 milions 700,000 tones més i les de llet 3 milions 800,000 tones més. També han augmentat considerablement les reserves de cotó, de llana i d'altres productes de l'agricultura.

En relació amb la indústria d'articles de consum, els productes diversos no alimentaris equivaldran a 3,000 milions de rubles per damunt del que s'havia previst en el pla i els productes d'alimentació superaran el pla del 1956 en 4,000 milions de rubles.

Aquest augment de la producció es tradueix a la Unió Soviètica en un millorament constant del nivell de vida del poble. El muntant dels subsidis de vellesa ha estat augmentat en 1956. Els drets d'inscripció en els establiments d'ensenyament secundari i superior han estat suprimits. La durada dels permisos de maternitat ha estat allargada. La jornada de treball ha estat reduïda en dues hores els dissabtes i vigílies de dies festius. S'ha començat a escurçar la jornada de treball a les mines de carbó. I s'han augmentat els preus que es paguen als pagesos pels productes agrícoles.

A partir del primer d'aquest mes de gener ja ha estat presa la decisió d'augmentar els salaris dels obrers i empleats menys ben pagats.

Com es veu, a la Unió Soviètica, l'augment de la producció, que es busca d'obtenir mitjançant la tècnica i mètodes racionals, i no per mitjà d'un més gran esforç físic dels treballadors, serveix directament i immediata per a elevar efectivament, els salaris, els subsidis, minvar les hores de treball, és a dir, per a elevar efectivament el nivell de vida del poble tant en l'ordre material com en el cultural.

Això és ben al revés del que passa a Espanya, on les campanyes falangistes i de la gran patronal monopolista pretenen imposar rendiments més elevats exigint un esforç físic més gran de cada treballador. Els resultats d'aquests esforços, a més, serveixen per a elevar els beneficis de les grans empreses capitalistes, mentre el poder adquisitiu dels salaris baixa de fet. Encara que, de vegades, sembli que també a Espanya s'augmentin els salaris, la veritat és que ja abans o de seguida després es produeix un tal encariment del cost de la vida, que la puja dels preus

acaba per ésser superior a l'augment dels salaris i la situació material dels treballadors empitjora.

En canvi, a la Unió Soviètica, els treballadors veuen reduir-se llurs hores de treball i augmentar els salaris, els pagesos veuen pagar millor llurs productes, tot el poble veu millorar el sistema d'assegurances, l'escola primària, secundària i superior és completament gratuïta, i els preus no es mouen, estan estabilitzats ja fa molt de temps i en alguns casos, han estat rebaixats també.

Si això és tan diferent entre Espanya i la Unió Soviètica, és perquè mentre a Espanya hi ha un règim feixista que és la forma de Govern més brutal dels països capitalistes, a la Unió Soviètica hi ha el socialisme que és un règim sense explotats ni explotadors, el més democràtic de tots els règims històricament coneguts, el règim que precedeix la societat comunista en construcció.

L'economia socialista basada en el caràcter social dels mitjans de producció, que no són de tal o tal capitalista sinó del poble tot enter, és una economia planificada, la qual cosa permet un desenrotllament ràpid i metòdic de totes les forces productives del país. La producció socialista està dirigida en l'interès de tot el poble, ço que obre un camp il·limitat a la iniciativa creadora de milions d'obrers, de pagesos i dels intel·lectuals.

El franquisme també parla de plans i d'impulsar la productivitat, però en règim capitalista no es pot planificar perquè cada burgès, cada capitalista o grup de capitalistes monopolistes tiren cap a on consideren que els convé a ells sense tenir en compte les necessitats del poble treballador. Per això els treballadors no poden sortir beneficiats de cap pla econòmic i fan bé de no tenir cap estímul per augmentar la productivitat, que sota el franquisme només beneficia a uns quants grups que integren l'oligarquia financera franquista.

Amb tot i el molt ja aconseguit, el Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica no es dona per satisfet i ha rebuscat els defectes que fan que no s'obtingui encara més. En la línia marcada pel XX congrés, el Comitè Central ha pres mesures molt importants per a corregir defectes i falles, per a desenrotllar la iniciativa de les masses i dels diferents organismes del Partit i de l'Estat socialista.

**

En aqueixa direcció s'han pres, entre altres, importants decisions que venen a reforçar la personalitat nacional dels diferents pobles de la URSS.

Es ben sabut l'estat d'endarreriment en què es trobaven, en relació amb Rússia, la major part dels pobles oprimits per l'Estat tsarista.

La Revolució d'Octubre va establir la igualtat de drets de tots els pobles units en el nou Estat socialista, que s'estructurà en una Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques.

Durant el període de construcció del socialisme, cadascuna de les Repúbliques federades, (actualment són 16), més el gran nombre de Repúbliques i territoris autònoms, han tingut la possibilitat de desenrotllar-se econòmicament i culturalment, les més endarrerides ajudades per les més avançades. Els progressos fets en tots els ordres són immensos.

En lloc de tendir a absorbir-les les unes en les altres, el règim socialista, al contrari, ha tendit a donar a cadascuna més personalitat.

A partir de finals de la segona guerra

mundial, cadascuna de les 16 Repúbliques federades té el dret de tenir els seus propis Ministeris de Defensa i de Negocis amb estrangers.

Si aquest fet ha quedat en bona desconeixença a l'occident, és perquè els Estats capitalistes i particularment aquells, com Espanya, són multi-nacionals, tenen cap interès de fer que se n'entri llurs pobles. Per exemple, el franquisme no té cap interès que els catalans, bascos i els gallecs coneguin l'extensió de la política nacional de la URSS.

Els Estats capitalistes no tenen cap interès en elevar els pobles dels països mitjans i colonials i, per això, han pres llurs mesures tendents a cobrir, o a deixar que es vegi, una tal realització de caràcter nacional.

Mentre els països capitalistes troben de superar les dificultats de llurs economies reforçant l'explotació de les colònies o imposant discriminacions irritants als pobles oprimits, el règim socialista, al contrari, considera, com es diu en la resolució del Comitè Central, que «en el millorament de la direcció de l'economia nacional, l'extensió dels drets de les Repúbliques federades té una importància particular, co que permet d'aplicar d'una manera conseqüent la política nacional leninista en la construcció econòmica i cultural, permet de tenir compte d'una manera completa de les particularitats nacionals i dels recursos locals de cada República i contribuirà al reforçament temàtic de l'economia de les Repúbliques federades i a la consolidació de l'amistat dels pobles de la Unió Soviètica».

D'aquesta manera el Comitè Central segueix avançant pel camí traçat pel Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica, en el qual el camarada Bulganin assenyala que hi ha casos en què els Ministeris de la Unió i els corresponents de cada República federada s'estimen mútuament i que la veritable solució és en la supressió de tals Ministeris de la Unió, passant totes llurs atribucions als Ministeris corresponents de les Repúbliques federades en llurs territoris respectius.

I així, la citada resolució conclou dient que «s'han de prendre mesures en el sentit d'arribar notablement al pla de qüestions de la construcció econòmica i cultural que han d'ésser resoltes pels Consells de Ministres de les Repúbliques federades, qüestions lligades a l'execució dels plans d'Estat de les Repúbliques federades, inclusivament les que refereixen a les obres de gran envergadura, al proveïment material i tècnic, a la productivitat, als preus de cost, al sum de la producció i a les finances».

**

Veus aquí el doble aspecte de l'aspecte de l'alliberament que el socialisme porta als pobles: l'alliberament de l'home de l'explotació per l'home i l'alliberament dels pobles de tota opressió nacional.

Es indubtable que molts patriotes catalans, àdhuc pertanyents a capes no proletàries, se senten atrets per les diverses realitzacions socialistes de la Unió Soviètica, en marxa cap a la societat comunista de demà.

No hi ha cap dubte que, a més de les realitzacions econòmiques, el coneixement dels llaços fraternals establerts entre diverses nacions socialistes soviètiques, les formes amb què s'aplica la política nacional leninista d'amistat estret i d'ajut recíproc, contribuirà també a reforçar encara més la simpatia i l'afecte del poble català envers la Unió Soviètica.